

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.58/2024/11.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. március 12. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatali visszaélés büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 volt rendőr őrmester I. rendű vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának 2024. augusztus 28. napján kihirdetett 43.Kb.59/2023/35. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt2 II. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 300 (háromszáz) napi tétel, napi tételenként 2000 (kettőezer) forint pénzbüntetésre enyhíti.

A 600.000 (hatszázezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetése esetén fogházbüntetésre kell átváltoztatni. Ebben az esetben egy napi tétel összegének helyébe egy nap szabadságvesztés lép.

Az előzetes mentesítésre vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzi.

Terhelt2 II. rendű vádlottat a közúti járművezetéstől tiltja el 6 (hat) hónapra.

Terhelt3 III. rendű vádlott részére a 150000 (százötvenezer) forint pénzbüntetés megfizetésére 3 (három) havi részletfizetést engedélyez. Az első havi részlet megfizetése 2025. április 10. napjáig esedékes. Egy havi részlet megfizetésének elmulasztása esetén a pénzbüntetés meg nem fizetett részét kell fogházbüntetésre átváltoztatni.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet Terhelt2 II. rendű és Terhelt3 III. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja.

Terhelt3 III. rendű vádlottat kötelezi a másodfokú eljárásban felmerült 18000 (tizennyolcezer) forint bünygyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2024. augusztus 28. napján kihirdetett 43.Kb.59/2023/35. számú ítéletével Terhelt1 volt rendőr őrmester I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 305. § c) pontjába ütközö hivatali visszaélés büntettében, ezért 150 napi tétel napi tételenként 1.000 Forint, összesen 150.000 Forint pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történö átváltoztatására. Terhelt2 II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 234. § (1) bekezdésébe ütközö közüti veszélyeztetés büntettében és a Btk. 305. § c) pontjába ütközö felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntettében, ezért – halmazati büntetésül – 1 év börtön fokozatú szabadságvesztésre és 6 hónap járművezetéstől eltiltás büntetésre ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette, és úgy rendelkezett, hogy a II. rendű vádlott - végrehajtása esetén - a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb 3 hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A bíróság a vádlottat előzetesen mentesítette a büntetett előélethez fűződö következmények alól. Terhelt3 III. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 305. § c) pontjába ütközö felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntettében, ezért 150 napi tétel, napi tételenként 1.000 Forint, összesen 150.000 Forint pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történö átváltoztatásáról. Az elsőfokú bíróság az I. rendű vádlottat 68.045 Forint, a II. rendű és III. rendű vádlottakat külön-külön 8.045.-8.045 Forint bünygyi költség megfizetésére kötelezte, míg a fennmaradó 198.044 Forint költséggel kapcsolatban megállapította, hogy azt az állam viseli.

[2] A tárgyaláson a katonai ügyész a nyilatkozattételre három munkanap gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be a II. rendű vádlott terhére súlyosításért, az előzetes mentesítés mellözése érdekében. Az I. rendű vádlott és védője a kihirdetett ítéletet tudomásul vették. A II. rendű vádlott három napot tartott fenn, de a törvényes határidőn belül jogorvoslati nyilatkozatot nem tett. A II. rendű vádlott védője három munkanap gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be, elsödlegeten felmentés, másodsorban enyhítés érdekében. A III. rendű vádlott irányának és okának megjelölése nélkül fellebbezett. A III. rendű vádlott védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést. Az I. rendű vádlottat érintően fellebbezés nem került előterjesztésre, így az ő vonatkozásában az elsőfokú ítélet 2024. augusztus 30. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

[3] A katonai ügyész előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben kifejtette, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a II. rendű vádlottat érdemesnek találta a büntetett előélethez fűződö hátrányok alóli előzetes mentesítésre. Utalt arra, hogy előzetes

mentesítésben csak az részesülhet, aki arra érdemes. Álláspontja szerint a II. rendű vádlott javára megállapítható jelentős időmúlás megfelelő indokául szolgált a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztéséhez, azonban nem szolgálhat az előzetes mentesítés alapjául. Az érdemesség megállapítására nem alkalmas. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét a II. rendű vádlott vonatkozásában változtassa meg, mellőzze az előzetes mentesítésre vonatkozó rendelkezést, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.753/2024/3. számú átiratában a katonai ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg az előterjesztett védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Utalt arra, hogy a katonai tanács a megismételt eljárásban a perrendi szabályokat megtartotta, a bűnügyben a releváns és még elérhető bizonyítékokat megvizsgálta, és azokat megfelelően értékelve mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást, amely mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a törvényszék okszerű következtetést vont a II. és III. rendű vádlottak elkövetéskori tudattartalmára, szándékára és bűnösségére nézve, valamint törvényesen minősítette mindkét vádlott cselekményeit. Kiemelte, hogy a bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság joga és kötelezettsége, így az azok újraértékelésére irányuló fellebbezések a másodfokú eljárásban nem foghatnak helyt.

[5] A másodfokú ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács a II. és III. rendű vádlottak javára és terhére jelentkező bűnösségi körülményeket megvizsgálta, majd méltányosan szabott ki a II. rendű vádlottal szemben börtön fokozatú, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést és járművezetéstől eltiltás büntetést, azonban tévedett az elsőfokú bíróság, amikor ezen vádlott esetében lehetőséget látott az előzetes bírósági mentesítésre. Utalt arra, hogy a vádlott harmadik alkalommal került összeütközésbe a törvénnyel, így a javára megállapított időmúlás ellenére sem érdemes a mentesítésre. Álláspontja szerint a III. rendű vádlottal szemben a Btk. 33. § (4) bekezdésének alkalmazásával kiszabott pénzbüntetés napi tétele száma tükrözi a cselekmény tárgyi súlyát, míg a napi tétel összege igazodik a vádlott egyéni anyagi teherbíró képességéhez. Összességében arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, és a II. rendű vádlott esetében mellőzze a Btk. 102. § (1) bekezdésének alkalmazását az arra való érdemesség hiányában. Egyebekben az elsőfokú ítéletet mindkét fellebbezéssel érintett vádlott vonatkozásában hagyja helyben.

[6] A II. rendű vádlott védője a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete részbeni megalapozatlanságban szenved, mivel a törvényszék a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma és a helyes ténybeli következtetés útján a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető a történeti tényállás hibája és eltérő tényállás állapítható meg, amely megalapozza a II. rendű vádlott felmentését. A védő egyetértett a törvényszék azon megállapításával, hogy a titkos információgyűjtés eredménye kizárólag a hivatali visszaélés büntette esetében használható fel bizonyítási eszközként, míg a közlekedési bűncselekmény bizonyíthatósága körében nem. Kifogásolta a védő, hogy az

elsőfokú katonai tanács sértett² sértett és sértett¹ nyomozás során tett tanúvallomásai és a beszerzett bizonyítékok alapján a terhelti védekezéssel, illetve az azt alátámasztó tanúk vallomásaival szemben állapította meg a tényállást, mert éppen sértett² és sértett¹ tanúk vallomásai hordoztak ellentmondásokat, míg tanú² és tanú³ tanúk vallomásai az események főbb mozzanatait tekintve önmagukkal, egymással és az eljárás más bizonyítékaival összhangban álltak.

[7] Kifogásolta a védő, hogy az elsőfokú bíróság annak ellenére állapított meg terheltő tényállást védence terhére, hogy nem állt rendelkezésre a II. és III. rendű vádlottak között, valamint a III. rendű vádlott és az I. rendű vádlott között telefonon vagy személyesen folytatott beszélgetések tartalma. Álláspontja szerint nincs alapja annak a következtetésnek, hogy a III. rendű vádlott az I. rendű vádlottat a II. rendű vádlott tudtával, vele egyeztetve kereste meg. Az I. rendű vádlott ugyan a váddal egyezően beismerte a terhére rótt bűncselekményt azonban nem emlékezett arra, hogy a III. rendű vádlott közölte-e vele azt, hogy a megszerezni kívánt információkra II. rendű vádlottnak van szüksége. A III. rendű vádlott elismerte, hogy felhívta az I. rendű vádlottat azonban nem állította, hogy a II. rendű vádlott tudtával vele egyeztetve történt a megkeresés. Érvelése szerint a II. és III. rendű vádlott kapcsolatának hiányára utal az is, hogy Terhelt² helységi rendőr ismerősei megkeresésével próbált az adatokhoz hozzájutni. Ezen körülményekre figyelemmel a védő arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Be. 606. § (1) és (2) bekezdései alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva a II. rendű vádlottat a közúti veszélyeztetés büntette és hivatali visszaélés büntette miatt emelt vád alól mentse fel.

[8] A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság ugyan felsorolta a büntetéskiszabási körülményeket, azonban az enyhítő körülményeknek nagyobb nyomatékot kellett volna tulajdonítania. Hangsúlyozta, hogy a bűncselekmények elkövetése óta 7 év telt el, illetve a II. rendű vádlott több mint 6 éve áll büntetőeljárás hatálya alatt, ami a büntetési tételkeretre figyelemmel jelentős időmúlásnak számít.

[9] A III. rendű vádlott védője a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsához eljuttatta fellebbezése írásbeli indokolását, melyben kifejtette, hogy védence az eljárás kezdete óta tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, amely mellett mindvégig kitartott. Kizárólag az I. rendű vádlott vallomása szolgáltatott volna terheltő bizonyítékot ellene, de ő sem az eredeti, sem a megismételt eljárásban nem nyilatkozott úgy, hogy Terhelt³ kérte volna meg arra, hogy bűncselekményt kövessen el. A II. rendű vádlott is mindvégig tagadta a terhére rótt bűncselekményeket. Erre tekintettel sem az I., sem a II. rendű vádlott nem tett olyan nyilatkozatot, amelyre figyelemmel a III. rendű vádlott bűnössége megállapítható lenne. A védői álláspont szerint ezért védence bűnössége nem állapítható meg. Arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa védencét bizonyítékok hiányában az ellene emelt vádak alól mentse fel. A bűnösség megállapítása esetére arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság a védencével szemben kiszabott büntetést enyhítse és a pénzbüntetés megfizetésére részletfizetést engedélyezzen.

[10] A II. rendű vádlott önállóan, védőjétől függetlenül is előterjesztette fellebbezésének írásbeli indokolását, melyben igen részletesen foglalkozott egyrészt a személyi körülményeivel, másrészt a rá nézve terhelő tartalmú történeti tényállás megállapításaival. Beadványa első részében felsorolta az iskolai végzettségeit, munkahelyi és társadalmi tevékenységét betegségét, amely megnehezíti mindennapi életvitelét. Beadványában kitért családi állapotára, családfenntartói minőségére, felesége egészségügyi állapotára, továbbá édesanyja daganatos betegségére, amely miatt az ő segítésére szorul.

[11] Beadványa második részében értékelte mindazon bizonyítékokat, amelyeket a megismételt eljárás keretében az elsőfokú bíróság megismert és értékelt. Ennek alapján mindkét vádpont tekintetében azt hangsúlyozta, hogy bűncselekményt nem követett el. Végül kitért arra, hogy mindennapi munkavégzéséhez, vállalkozása fenntartásához, családjá, gyermekei és saját eltartásához, édesanyja kezelési ellátásához és saját betegsége orvosi kezelése miatt jogosítványa elengedhetetlenül szükséges. Utalt arra, hogy albérletben élnek, és jogosítványa feltétlenül szükséges munkája ellátásához családjá eltartása érdekében.

[12] A II. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében továbbra is fenntartotta az elsődlegesen mindkét bűncselekmény tekintetében felmentésre, másodsorban a részbeni felmentésre és enyhítésre, míg harmadsorban enyhítésre irányuló fellebbezését. A védő a fellebbezés írásbeli indokolásában foglaltakat fenntartotta. Kifogásolta, hogy a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság ismertette az alapeljárásban elhangzott személyi bizonyítékokat, mert a jegyzőkönyvben rögzített vallomások úgy születtek, hogy az eljárásban kizárt bíró vett részt, másrészt olyan bizonyíték is értékelésre került, amely az egyik bűncselekmény tekintetében nem használható fel. Kifogásolta, hogy a tanúk esetében az ügyészség többször is rákérdezett ugyanarra a körülményre, és a bíró is megismételte a kérdést. Kitért a védő a bekövetkezett időmúlásra, mint enyhítő körülményre, utalva arra, hogy az elkövetés 2018. januári, a halmazati büntetési tételkeret 3 hónaptól 4 év 6 hónapig terjed, és ezt jelentősen meghaladja a bekövetkezett időmúlás, amely nem is róható fel a II. rendű vádlottnak. A védői álláspont szerint már az igen enyhe, hat hónapos eltiltás is szükségtelen a jelen ügyben.

[13] A III. rendű vádlott védője az elsődlegesen felmentés, másodsorban enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését, és az írásbeli indokolásban foglaltakat változtatlanul fenntartotta. Fenntartotta továbbá a korábbi perbeszédekben elhangzottakat is. Hangsúlyozta, hogy igen tetemes időmúlás következett be az ügyben, amely a III. rendű vádlottnak nem róható fel.

[14] A II. rendű vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy fenntartja az eljárás során tett összes vallomását és beadványát. Hangsúlyozta, hogy a megélhetéséhez nagyon fontos a jogosítvány.

[15] A II. és III. rendű vádlottak védői által előterjesztett fellebbezések tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörű. Ebből következően a másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, a tényállás megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a jogi minősítésre és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, továbbá az indokolás helyességét.

[16] Előzményként szükséges rögzíteni, hogy a Budapesti Regionális Nyomozó Ügyészség a 2.Nyom.744/2018. számú vádiratában Terhelt2 II. rendű vádlottat a Btk. 234. § (1) bekezdésébe ütköző közúti veszélyeztetés büntetével és a Btk. 305. § c) pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetével, míg Terhelt3 III. rendű vádlottat a Btk. 305. § c) pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetével vádolta.

[17] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2021. szeptember 10. napján kihirdetett 42.Kb.11/2021/23. számú ítéletével Terhelt2 II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 234. § (1) bekezdésébe ütköző közúti veszélyeztetés büntetében, valamint a Btk. 305. § c) pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetében, ezért halmazati büntetésül 2 év börtön fokozatú szabadságvesztés büntetésre, valamint 3 év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette, és úgy rendelkezett, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. A III. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 305. § c) pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetében, ezért 200 napi tétel, napi tételenként 1000 forint, összesen 200.000 forint pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására.

[18] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a 2022. április 29. napján kihirdetett 6.Kbf. 8/2022/15. számú végzésével az elsőfokú ítéletet valamennyi vádlott tekintetében hatályon kívül helyezte, és a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsát új eljárásra utasította azzal, hogy a megismételt elsőfokú eljárást a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának másik tanácsa folytassa le. A Kúria a 2023. február 21. napján kelt Hkf.III.876/2022/10. számú végzésével a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának hatályon kívül helyező végzését helybenhagyta.

[19] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács a megismételt tárgyalás során az eljárási szabályokat betartotta. A hatályon kívül helyező végzés Kúria általi helybenhagyását követően az elsőfokú bíróság az ügyben tárgyalást tűzött ki, melyet a Be. 633. § (3) bekezdésében írt iratok ismertetésével kezdett meg. A 2024. február 14-i tárgyaláson tanúl tanút úgy hallgatta ki, hogy elmulasztotta kioktatni a Be. 176. § (1) bekezdés b) pontjában, valamint a Be. 172. §-ában foglaltakra. Még a tárgyalóteremben észlelte a mulasztását, és a törvényes kioktatást követően nyilatkozott a tanút, aki a figyelmeztetéseket megértve, továbbra is fenntartotta a korábban tett vallomását. A 2024. február 14-i és 2024. augusztus 28-i tárgyalások között több mint hat hónap telt el. Az utóbbi tárgyaláson a tanács elnöke a Be. 518. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően az

ügyész, a vádlottak és védőik számára felajánlotta a tárgyalás megismétlését a tárgyalás korábbi anyaga lényegének ismertetésével, azonban az érintettek erre nem tettek indítványt.

[20] A II. rendű vádlott védője perbeszédében kifogásolta, hogy a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság ismertette a kihallgatott személyeknek az eljárás korábbi szakaszaiban, a nyomozás során, illetve az alapeljárásban tett vallomásait. A 2024. február 14-i tárgyalási jegyzőkönyv alapján megállapítható, hogy a II. rendű vádlott tekintetében ilyenre, csak az igen részletes kihallgatást követően került sor, míg a III. rendű vádlott nem kívánt vallomást tenni, így esetében a Be. 633. § (5) bekezdése alapján került sor az ismertetésre. A hivatkozott szakasz (6) bekezdése nem tilalmazza tanúk esetében a korábbi vallomások ismertetését, kivéve, ha a hatályon kívül helyezés oka megalapozatlanság volt. Megállapítható azonban, hogy jelen esetben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének oka nem megalapozatlanság volt. A már hivatkozott és a katonai tanács által az eljárás során korrigált mulasztás kivételével a bíróság a vádlottakkal és tanúkkal szemben törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott, és az ügy egyéb bizonyítékait is az előírt módon tette a bizonyítás anyagává.

[21] A Fővárosi Törvényszék a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg, ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A II. rendű vádlott az 1. tényállási ponttal kapcsolatban az eljárás során végig tagadta a bűncselekmény elkövetését, védekezése szerint az általa utolért gépjármű vezetője a reflektorral történő rá villantásokat követően önként húzódott le az út szélére és állt meg. Hivatkozott továbbá arra, hogy az általa vezetett gépjárművel – műszaki állapota miatt – egyébként sem tudta volna utolérni a sértett autóját.

[22] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az 1. tényállási pontban írt cselekményt a vádlott, valamint az ő vallomását alátámasztó tanú2 és tanú3 tanúk vallomásaival szemben sértett2 sértett nyomozás során tett és a megismételt eljárás során fenntartott vallomása, sértett1 tanú nyomozás során tett, és a megismételt eljárásban fenntartott tanúvallomása és okirati bizonyítékok, így szemlejegyzőkönyv, a II. rendű vádlott gépjárművére vonatkozó, a bíróság által a másodfokú eljárásban beszerzett adatok, és a tárgyaláson ismertetésre került egyéb okiratok alapján állapította meg. Az elsőfokú bíróság az 1. tényállási pont tekintetében az ítélet [43] bekezdésétől a [69] bekezdéséig értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a II. rendű vádlotti védekezést fogadta el a tényállás alapjául. Helytállóan utalt arra, hogy sértett2 és sértett1 tanúk a nyomozás korai szakaszaiban egymástól függetlenül tettek egybehangzó, és a II. rendű vádlottra nézve terhelő vallomásokat, valamint, hogy a cselekmény bekövetkeztétől időben távolabb eső vallomásmódosítás logikusan nem volt elfogadható. Ítélete [63] bekezdésében beszámolt arról, hogy tanú2 és tanú3 tanúk vallomását miért tartotta aggályosnak. A beszerzett műszaki adatok alapján cáfolta a II. rendű vádlott azon védekezését, hogy járműve állapota miatt utól sem tudta volna érni sértett2 sértett autóját. Az elsőfokú bíróság ítélete [29] bekezdésétől [42] bekezdéséig igen részletesen foglalkozott mindkét ítéleti tényállás kapcsán a titkos információgyűjtés anyagával, és az 1. tényállási ponthoz kapcsolódóan helyesen állapította meg, hogy a közlekedési bűncselekmény tekintetében nem használható fel bizonyítékként.

[23] A 2. tényállási pont vonatkozásában a II. rendű vádlott a korábbi vallomásait fenntartotta a megismételt eljárásban. Tagadta a bűncselekmény elkövetését, védekezése szerint sem a III. rendű vádlottat, sem rendőr ismerőseit, így az I. rendű vádlottat sem kérte arra, hogy a másik gépjármű vezetőjének személyi adatairól rendszám alapján tájékoztassák. A III. rendű vádlott a nyomozás során és a megismételt eljárásban megtartott tárgyaláson nem kívánt vallomást tenni, csak bűnösségét tagadó rövid nyilatkozatot tett. A vádlott az alapeljárásban nyilatkozott arra vonatkozóan, hogy a II. rendű vádlott által közölt forgalmi rendszámhoz tartozó gépkocsi vezetője nevének kiderítése érdekében több ismerőseivel is beszélt, így az I. rendű vádlottal is, akit azonban nem rendőri minőségében keresett meg. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a 2. tényállási pontban írt cselekményt a II. és III. rendű vádlottak tagadásával szemben az I. rendű vádlottnak az önmagára és vádlott-társaira is terhelő vallomása, a rendőr tanúk vallomásai, a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, de különösen a titkos információgyűjtés keretében rögzített közlemények alapján állapította meg. A katonai tanács ítélete [70] bekezdésétől a [92] bekezdéséig értékelte a 2. tényállási ponthoz tartozó bizonyítékokat, és az általa megismert bizonyítékokból a logika szabályainak megfelelő következtetést levonva, meggyőző magyarázatot adott arra, hogy miért nem a vádlotti védekezésekre alapította a tényállást. A titkos információgyűjtés során keletkezett adatokkal kapcsolatban helytállóan rögzítette, hogy azok törvényes módon kerültek beszerzésre, és a hivatali visszaélés büntette tekintetében felhasználhatóak. Hivatkozott tanú6 rendőr őrnagy, tanú2 rendőr főtörzsőrmester és tanú5 címzetes rendőr törzssászlós vallomásaira, melyekből megállapítható, hogy a II. rendű vádlott fel akarta venni a kapcsolatot a Volkswagen gépjármű vezetőjével, amelyhez adatokra volt szüksége. A körülményekből megállapítható, hogy tanú6 rendőr őrnagytól és tanú2 címzetes rendőr főtörzsőrmestertől a rendszámhoz tartozó személyes adatokat kért. A II. és III. rendű vádlott közötti telefonlehallgatásból származó közlemények alapján megállapítható, hogy a III. rendű vádlott segíteni akart a II. rendű vádlottnak, és ennek érdekében az érintett rendszámot is megkapta tőle. Később a II. rendű vádlott érdeklődött a III. rendű vádlottnál, hogy sikerült-e megszerezni a kért információt. Utoljára Terhelt2 hívta az I. rendű vádlottat, és a beszélgetés tartalmából a bíróság helyesen következtetett arra, hogy az I. rendű vádlott, ugyan a III. rendű vádlott közvetlen kérésére, de tudottan a II. rendű vádlott érdekében, az ő kezdeményezésére szerzett meg az rendszám1 forgalmi rendszámhoz tartozó adatokat jogosulatlanul.

[24] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megállapítható, hogy a III. rendű vádlott, valamint a II. és III. rendű vádlottak védője fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékra nem hivatkoztak. Megállapítható továbbá, hogy az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta. Így a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás átmérlegelésére, és ezen keresztül a II. és III. rendű vádlottak felmentésére irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek. Indokoltan utasította el a törvényszék katonai tanácsa a bizonyítás kiegészítésére irányuló indítványokat, hiszen azok a tényállást megalapozó bizonyítékok mellett jelentőséggel nem bírnak, csupán az eljárás indokolatlan elhúzódását eredményezték volna.

[25] Az irányadó tényállás alapján a katonai tanács okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére és helyes a cselekményeik jogi minősítése is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor Terhelt2 II. rendű vádlott bűnösségét a Btk. 234. § (1) bekezdésébe ütköző közúti veszélyeztetés büntetében és a Btk. 305. § c) pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetében, valamint Terhelt3 III. rendű vádlott bűnösségét a Btk. 305. § c) pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetében megállapította. A törvényszék ítélete [95] bekezdésétől a [106] bekezdéséig fejtette ki jogi álláspontját, mellyel a másodfokú bíróság egyetértett.

[26] A közúti veszélyeztetés büntettét az követi el, aki a közúti közlekedés szabályainak megszegésével közúton vagy a közforgalom elől el nem zárt magánúton más vagy mások életét vagy testi épségét közvetlen veszélynek teszi ki. Az elsőfokú bíróság a jogi minősítés körében helytállóan hivatkozott a KRESZ 3. § (1) bekezdés c) pontjára és a KRESZ 27. § (3) bekezdésére, mint megszegett közlekedési szabályokra. A kialakult bírói gyakorlatra hivatkozva helyesen sorolta fel azokat közlekedési magatartásokat, amelyek alkalmasak a gépjármű vezetője utasai életének, testi épségének közvetlen veszélyeztetésére. A másik járműnek a kormány ráhúzásával, az oldaltávolság folyamatos csökkentésével történő leszorítása, valamint a másik jármű olyan módon történő megállítása, hogy az csak intenzív fékezéssel tudja az esetleges ütközést elkerülni, egyértelműen veszélyeztető típusú magatartásnak minősül.

[27] A hivatali visszaélés büntettét az a hivatalos személy követi el, aki azért, hogy jogtalan hátrányt okozzon vagy jogtalan előnyt szerezzen, hivatali helyzetével egyébként visszaél. A hivatali helyzettel történő visszaélésnek tekintendő, ha a hivatalos személy fellépése a hivatali jogosultság törvényes feltételeinek a hiányában, kizárólag személyes célból és érdekből történik. A jelen esetben a hivatali visszaélés büntetének tettese a hivatalos személy I. rendű vádlott volt, közvetlen felbujtója a III. rendű vádlott, míg a felbujtó felbujtója a II. rendű vádlott, aki így a II. rendű vádlottal azonos módon felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntette miatt felel. A lehallgatott telefonbeszélgetések alapján egyértelműen megállapítható, hogy mindkét vádlott tisztában volt azzal, hogy az I. rendű vádlott a tényállásban írt módon jogszerűen nem adhat részükre adatokat, tehát mind terhelt1 I. rendű vádlott cselekménye, mind saját magatartásukat illetően tisztában voltak annak jogellenes voltával.

[28] Az elsőfokú bíróság ítéletében alapvetően helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket. Az enyhítő körülmények körében mindkét vádlott vonatkozásában jelentős súllyal értékelte a bekövetkezett időmúlást. Megállapítható ugyanakkor, hogy az elsőfokú ítélet kihirdetése óta újabb fél év eltelt, a II. rendű vádlottal szemben halmazati büntetesként kiszabható időtartamot, valamint a vádlott terhére megállapított bűncselekmények elévülési idejét a bekövetkezett időmúlás meghaladja, így azt nagyobb súllyal kell figyelembe venni. A jelentős időmúlás a vádlottaknak nem volt felróható. Erre, valamint a II. rendű vádlott által a beadványában hivatkozott személyi körülményeire is figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét

megváltoztatta és Terhelt2 II. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 300 napi tétel napi tételenként 2000 forint, összesen 600.000 forint pénzbüntetésre enyhítette a Btk. 33. § (4) bekezdésében írt enyhítő rendelkezés alkalmazásával. A Btk. 50. § (1) és (3) bekezdései alapján kiszabott pénzbüntetés esetében a napi tételek száma arányos a cselekmény tárgyi súlyával, míg az egynapi tétel összege tükrözi a II. rendű vádlott személyi, vagyoni és jövedelmi viszonyait. A másodfokú bíróság a Btk. 51. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására. A szabadságvesztéshez kapcsolódó előzetes bírósági mentesítésre vonatkozó rendelkezést értelemszerűen a másodfokú bíróság mellőzte.

[29] Az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy a II. rendű vádlott felelősségre akarta vonni az ő járművére murvát felcsapó gépjármű vezetőjét, ez motiválta a közlekedési bűncselekményt, amely a közvélekedés szerint is egy durva, a közlekedés szabályozott rendjét súlyosan sértő cselekmény. A 38. BK vélemény I/A. bekezdésében foglaltak szerint indokolt a járművezetéstől eltiltás, ha az elbírált közlekedési cselekmény elkövetési körülményeiből vagy az elkövető személyiségéből arra kell következtetni, hogy a közúti forgalomban való részvétele a közlekedés biztonságát, mások életét vagy testi épségét potenciálisan veszélyezteti. A II. rendű vádlott esetében ezért a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget az elsőfokú bíróság által kiszabott, egyébként igen méltányosan megállapított tartamú eltiltás mellőzésére. Az ítéltábla katonai tanácsa azonban a törvényszék ítéletének rendelkezését annyiban pontosította, hogy a II. rendű vádlottat nem általában a járművezetéstől, hanem a közúti járművezetéstől tiltja el, hat hónapra.

[30] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a III. rendű vádlottal szemben a már felsorolt enyhítő körülmények, különösen az igen jelentős időmúlás figyelembevételével a rendelkező részben írt pénzbüntetést szabta ki, melynél a napi tételek száma – igazodva ahhoz, hogy az elsőfokú bíróság ezen vádlott esetében súlyosító körülményt nem észlelt – méltányosan került meghatározásra, míg a napi tétel összege tükrözi a III. rendű vádlott személyi, vagyoni és jövedelmi viszonyait. Összességében a II. és III. rendű vádlottakkal szemben az elsőfokú bíróság által kiszabott, illetve a másodfokú bíróság által részben megváltoztatott büntetések megfelelően szolgálják a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat.

[31] A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – Terhelt2 II. rendű és Terhelt3 III. rendű vádlottak tekintetében helybenhagyta.

[32] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának 43.Kb.59/2023/35. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának 6.Kbf.58/2024/11. számú ítélete folytán Terhelt2 II. rendű és Terhelt3 III. rendű vádlottak tekintetében a rendelkező részben írt változtatással 2025. március 12. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2025. március 12.

Dr. Török Zsolt bh. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

...